

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **ROTO Plzeň s.r.o.**, se sídlem Folmavská 2876/4, Plzeň, zastoupeného JUDr. Julií Šindelářovou, advokátkou se sídlem Mikulášská třída 9, Plzeň, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. ČOI 17668/13/O100/2200/12/13/Hy/Št,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. ČOI 17668/13/O100/2200/12/13/Hy/Št, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Julie Šindelářové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou, která byla zdejšímu soudu postoupena Městským soudem v Praze, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (dále jen „ČOI“ nebo též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 1. 2013, č. j. ČOI 10133/13/2200. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za porušení § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), za správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit dle § 24 odst. 7 písm. r) téhož zákona.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal, že neporušil žádná ustanovení zákona na ochranu spotřebitele. Domníval se, že pokud se jednalo o reklamaci spotřebitele uplatněnou na provozovně žalobce dne 12. 12. 2011, učinil všechny úkony a splnil veškeré zákonem stanovené náležitosti. Spotřebitel nepodal žádnou stížnost a reklamovaná závada na vozidle zn. Nissan Note byla ke spokojenosti spotřebitele řádně a včas vyřízena. Žalobce se neztotožnil se závěry správních orgánů, že by se dopustil vytýkaného správního deliktu, přičemž nesouhlasil s odůvodněním na str. 4 prvostupňového správního rozhodnutí vztahujícím se k tomuto případu.

Pokud bylo žalobci dále správními orgány vytýkáno, že samostatný právní subjekt [v daném případě konkrétně společnost Auto Zrucký, spol. s r.o., se sídlem Lišanská 171/32, Praha 6 (dále jen „společnost Auto Zrucký“)] postupoval dne 14. 5. 2012 při vyřízení reklamace nesprávně, žalobce namítal, že toto nemohlo být kladeno k jeho tíži, neboť se jednalo o postup jiného právního subjektu, který nemá jakýkoli právní ani jiný vztah k žalobci, pouze je taktéž dealerem vozidel zn. Nissan. Žalobce uvedl, že je pravdou, že spotřebitel může reklamaci uplatnit u kteréhokoli autorizovaného dealera předmětné značky, to však nemůže znamenat, že by za postup tohoto dealera při vyřizování reklamace měl nést odpovědnost žalobce, který spotřebiteli věc prodával. Žalobce se neztotožnil s výkladem učiněným správními orgány, naopak se domníval, že každý jednotlivý subjekt nese samostatnou právní odpovědnost za řízení o reklamaci.

Žalobce následně popsal okolnosti uplatnění druhé reklamace u společnosti Auto Zrucký dne 14. 5. 2012, přičemž i zde měl za prokázané, že tento autorizovaný servis řádně splnil veškeré povinnosti, které mu zákon o ochraně spotřebitele ukládá. V této souvislosti odkázal také na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011, ve věci sp. zn. 33 Cdo 3228/2009, v němž tento soud vyslovil následující závěry: „*Stanoví-li občanský zákoník lhůtu 30 dnů k vyřízení reklamace od jejího uplatnění, pak prodejce svou povinnost splní, jestliže v zákonné lhůtě (není-li smluvena lhůta delší) též vyrozumí spotřebitele o způsobu vyřízení reklamace; tím zabrání vzniku nevyvratitelné právní domněnky neodstranitelnosti vady.*“ Žalobce byl přesvědčen, že společnost Auto Zrucký tyto povinnosti splnila, kdy uvedl, že z opatrnosti považuje veškerá další ujednání mezi spotřebitelem a uvedenou společností za novaci původního reklamačního ujednání.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ve vztahu k první námitce žalobce uvedl, že z dokumentu sloužícího jako potvrzení o uplatnění reklamace ze dne 12. 12. 2011,

založeného ve správním spisu, je patrné, že v tomto potvrzení absentuje jeden ze zákonem požadovaných údajů, a tedy skutková podstata správního deliktu byla nepochybně naplněna.

Pokud ve druhém případě žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů, že mu byl na vrub přičten také postup jiného, samostatného právního subjektu, žalovaný konstatoval, že to byl právě žalobce jako prodávající, kdo se spotřebitelem uzavřel kupní smlouvu, a kdo tedy odpovídal za soulad prodaného výrobku s touto smlouvou do konce záruční doby. Žalovaný uvedl, že prodávající je tím, u něhož se odpovědnost za vady v první řadě uplatňuje, a i v případě kdy spotřebitel má možnost volby jiného autorizovaného servisu, není prodávající zbaven odpovědnosti za řádný průběh reklamačního řízení, včetně vydání všech potvrzení se stanovenými náležitostmi. Žalovaný upozornil, že pokud by přistoupil na argumentaci žalobce a přisvědčil mu v tom, že jako prodávající neodpovídá za průběh reklamace uplatněné u „jiné osoby“, nebylo by ve výsledku možné za nevydání potvrzení se zákonnými náležitostmi postihnout nikoho, neboť zákon o ochraně spotřebitele v ustanoveních o správních deliktech činí za splnění povinností vyplývajících z § 19 odst. 1 tohoto zákona odpovědným pouze prodávajícího. I v případě reklamačního řízení u autorizovaného servisu Auto Zrucký absentoval v potvrzení o uplatnění reklamace ze dne 14. 5. 2012 údaj o tom, jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požadoval. Žalovaný tedy žalobce nesankcionoval za to, že by reklamaci nevyřídil včas, ani za to, že by spotřebitele nevyrozuměl o způsobu jejího vyřízení, ale pouze za nedodržení zákonných náležitostí u vydaných potvrzení. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný v závěru svého vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Doplnění vyjádření žalobce

Žalobce v doplnění svého vyjádření setrval na důvodech uváděných jak v průběhu správního řízení, tak v předmětné žalobě. Zopakoval, že nemůže převzít odpovědnost za průběh reklamačního řízení u jiného právního subjektu. Navíc z dokladů, které měl žalobce k dispozici, bylo patrné, že i postup společnosti Auto Zrucký odpovídal tomu, jak je možno k reklamaci přistupovat. Žalobce zdůraznil, že při převzetí automobilu k reklamačnímu řízení nemusí být patrné, čeho se případná oprava bude týkat. V případě reklamace uplatněné u společnosti Auto Zrucký přitom z dokladů vyplynulo, že spotřebitel byl průběžně informován o tom, jaké závady byly u reklamovaného vozidla zjištěny a jakým způsobem budou opraveny. Žalobce proto nesouhlasil se stanoviskem žalovaného prezentovaným v jeho vyjádření a byl přesvědčen, že žaloba je po právu.

IV. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně dále při jednání sdělil, že netrvá na provedení důkazů označených v žalobě, které měly dle jejího vyjádření sloužit pouze k dokreslení posuzovaného případu.

V. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti:

Žalobci byla rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni, ze dne 24. 1. 2013, č. j. ČOI 10133/13/2200, sp. zn. ČOI 107855/12/2200, uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za porušení právních povinností stanovených v § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl dopustit tím, že:

- dne 12. 12. 2011 v provozovně „NISSAN – ROTO Plzeň“, Folmavská 4, Plzeň, kde podniká, vydal spotřebiteli písemné potvrzení o uplatnění reklamace – „Zakázkový list – číslo zakázky NB004663“, na kterém nebyly veškeré zákonem stanovené náležitosti, a to: jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje;
 - dne 14. 5. 2012 v provozovně „NISSAN – Auto Zrucký“, autorizovaný dealer a servis vozů NISSAN, Karlovarská 349, Jeneč u Prahy, bylo spotřebiteli vydáno písemné potvrzení o uplatnění reklamace – „ZAKÁZKA 2Z1200307“, na kterém nebyly veškeré zákonem stanovené náležitosti, a to: jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje;
- čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. r) zákona o pohonných hmotách.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013, č. j. ČOI 17668/13/O100/2200/12/13/Hy/Št, sp. zn. ČOI 107855/12/2200, jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že v daném případě není rozhodné, že si spotřebitel nijak nestěžoval na průběh a vyřízení reklamace uplatněné dne 12. 12. 2011, neboť z kopie potvrzení z tohoto dne založené ve správním spisu je patrné, že v něm absentuje jeden z údajů požadovaných zákonem, a skutková podstata správního deliktu tak byla nepochybně naplněna. Žalovaný nepovažoval ve shodě s prvostupňovým správním orgánem formulaci „nadměrná spotřeba motorového oleje“ za spotřebitelem požadovaný způsob vyřízení reklamace. Žalovaný poukázal na skutečnost, že spotřebitel může z titulu odpovědnosti za vady na prodávajícím žádat opravu či výměnu věci, popř. slevu z ceny nebo odstoupení od smlouvy, jak prvostupňový správní orgán podrobně rozebral na str. 4 odůvodnění. Vzhledem k tomu, že zákon spotřebiteli dává hned několik možností, jakým způsobem reklamaci vyřídit, nejedná se dle názoru žalovaného o údaj bezvýznamný. Pokud mezi prodávajícím a spotřebitelem vznikne spor ohledně vyřízení reklamace a v potvrzení o jejím uplatnění nebude uvedeno, o jaký způsob vyřízení měl spotřebitel zájem, nebude zde existovat spolehlivý důkazní prostředek, který by jasně prokazoval, jaký požadavek na způsob vyřízení reklamace spotřebitel vznesl. Žalovaný pak skutečnost, že si spotřebitel na průběh prvního reklamačního řízení nijak nestěžoval, hodnotil jako okolnost, která svědčí ve prospěch žalobce a která podstatně snižuje závažnost správního deliktu.

Žalovaný dále uvedl, že si uvědomuje, že prodávající může v situaci, kdy je spotřebiteli dána možnost uplatnit reklamaci u kteréhokoli autorizovaného dealera určité značky, těžko reálně ovlivnit údaje, které tento odlišný podnikatelský subjekt uvede v potvrzení o uplatnění reklamace. Přesto je to však dle žalovaného právě prodávající, kdo se spotřebitelem uzavřel kupní smlouvu a kdo odpovídá za soulad prodaného výrobku s touto smlouvou do konce záruční doby. Je to prodávající, u něhož se odpovědnost za vady v prvé řadě uplatňuje, přičemž ani v případě, kdy spotřebitel zvolí jiný autorizovaný servis, není prodávající zbaven odpovědnosti za řádný průběh reklamačního řízení, včetně vydání všech

potvrzení se stanovenými náležitostmi. Žalovaný uvedl, že pokud by přistoupil na argumentaci žalobce, že jako prodávající neodpovídá za průběh reklamace probíhající u „jiné osoby“ dle § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, nebylo by ve výsledku možné za nevydání všech potvrzení se zákonnými náležitostmi postihnout nikoho, neboť zákon o ochraně spotřebitele v ustanoveních o správních deliktech činí za splnění povinností vyplývajících z ustanovení § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele odpovědným pouze prodávajícího. Žalovaný se proto ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že žalobce jako prodávající odpovídal za obsah potvrzení o uplatnění reklamace výrobku, přestože toto bylo vydáno jiným autorizovaným dealerem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce vztahující se k prvnímu vytýkanému pochybení spočívajícímu v tom, že žalobce dne 12. 12. 2011 v provozovně „NISSAN – ROTO Plzeň“, Folmavská 4, Plzeň, kde podniká, vydal spotřebiteli písemné potvrzení o uplatnění reklamace – „Zakázkový list – číslo zakázky NB004663“, na kterém nebyly veškeré zákonem stanovené náležitosti, a to: jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje. Žalobce se domníval, že se nedopustil vytýkaného jednání, neboť učinil všechny úkony a splnil veškeré zákonem požadované náležitosti tak, aby reklamace spotřebitele byla náležitě, řádně a včas vyřízena.

Z obsahu zakázkového listu č. zakázky NB004663 ze dne 12. 12. 2011 krajský soud v této souvislosti ověřil, že spotřebitel si při této reklamaci vozidla Nissan NOTE (v provozu od 29. 7. 2011) stěžoval na nadměrnou spotřebu motorového oleje. Tento text zakázkového listu spotřebitel dne 12. 12. 2011 při předání vozidla žalobci potvrdil svým podpisem. Předmětný zakázkový list dále obsahuje reklamační protokol ze dne 28. 12. 2011, v němž je uvedeno: „*Na vozidle byla zjištěna nadměrná spotřeba motorového oleje 1 l/100 km. Příčina závady: V motoru byla zjištěna špatná tolerance mezi pístem a válcem (vůle mezi pístem a válcem nebyla dle toleranční normy). Postup opravy: Výměna pístů a pístních kroužků ve standardním rozměru dle tolerance.*“ Spotřebitel převzetí tohoto protokolu a opraveného automobilu potvrdil svým podpisem dne 29. 12. 2011.

Podle § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodávaného zboží nebo poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání. *Prodávající je povinen spotřebiteli vydat písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje; a dále potvrzení o datu*

a způsobu vyřízení reklamace, včetně potvrzení o provedení opravy a době jejího trvání, případně písemné odůvodnění zamítnutí reklamace. Tato povinnost se vztahuje i na jiné osoby určené k provedení opravy (pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem).

Podle § 24 odst. 7 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nepřijme reklamaci nebo *nevydá spotřebiteli písemné potvrzení o reklamaci se stanovenými údaji podle § 19.*

Z výše uvedeného vyplývá, že způsob vyřízení reklamace, kterou spotřebitel při reklamování zakoupeného zboží požaduje, je ve smyslu § 19 zákona o ochraně spotřebitele povinnou náležitostí písemného potvrzení o uplatněné reklamaci. V daném případě, kdy spotřebitel u žalobce (u něhož dne 29. 7. 2011 zakoupil předmětný automobil zn. Nissan NOTE) vytknul do šesti měsíců od jeho zakoupení vadu zakoupeného automobilu, mohl spotřebitel ve smyslu § 616 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“), při uplatnění tzv. rozporu s kupní smlouvou volit mezi opravou či výměnou věci; dále v případě, že by tento postup nebyl možný, mohl spotřebitel jako kupující požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. Další možnosti volby způsobu vyřízení reklamace vad v záruční době pak upravoval § 622 občanského zákoníku, a to u vady, kterou lze odstranit, možnost požadovat opravu či výměnu věci či součástky, popř. právo žádat slevu z ceny či odstoupení od smlouvy (odst. 1); rovněž odst. 2 tohoto ustanovení v případě vady, kterou nelze odstranit a která brání tomu, aby věc mohla být řádně užívána jako věc bez vady, umožňoval spotřebiteli volit mezi výměnou věci či odstoupením od smlouvy. V projednávané věci se tak krajský soud ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že skutečnost uvedenou v reklamačním protokolu (zde „nadměrná spotřeba motorového oleje“) nebylo možno pokládat za sdělení požadavku spotřebitele na způsob vyřízení reklamace, ale za sdělení obsahu reklamace v podobě popisu vytýkané vady.

V této souvislosti pak nemohou obstát ani argumenty žalobce, že při převzetí automobilu k reklamačnímu řízení nemusí být patrné, čeho se bude případná oprava týkat. Ani tato skutečnost prodávajícího, který disponuje odbornými znalostmi v oboru, nezavazuje povinnosti kvalifikovaně odhadnout možnou závadu a dohodnout se spotřebitelem předpokládaný způsob vyřízení reklamace, včetně např. vícero možných variant řešení, přičemž je povinen toto písemně promítnout do zakázkového listu (potvrzení o reklamaci). Žalobci zároveň nic nebránilo se spotřebitelem předběžně, avšak opět v písemné formě (např. stručným popisem) ve vydaném potvrzení o reklamaci, ujednat a upravit další postup pro případ, že by se v průběhu vyřizování reklamace vyskytly skutečnosti, které ji brání vyřídit dohodnutým způsobem. Možným způsobem řešení pak může být např. i promítnutí předpokládaných variant způsobů vyřízení reklamace, upravených občanským zákoníkem, do formulářů zakázkových listů. V posuzovaném případě však z vydaného písemného potvrzení není zřejmé a ani není možno jakkoli dovodit, jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel na žalobci požadoval, popř. na jakém konkrétním postupu se, pokud jde o způsob vyřízení reklamace, vzájemně dohodli. V tomto ohledu přitom není rozhodné, že si spotřebitel na průběh reklamace a způsob jejího vyřízení nijak nestěžoval.

Krajský soud proto ve shodě s názorem správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že žalobce se shora popsaným jednáním dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele, neboť spotřebiteli vydal písemné potvrzení o reklamaci, v němž v rozporu s § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele zákonem stanovený údaj o požadovaném způsobu vyřízení reklamace absentoval. Žalobní námitce uplatněné ve vztahu k tomuto jednání proto krajský soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil.

Důvodnou však krajský soud shledal žalobní námitku týkající se druhého vytýkaného skutku ve vztahu k reklamaci spotřebitele uplatněné dne 14. 5. 2012 u autorizovaného servisu Auto Zrucký, který měl dle závěrů správních orgánů obou stupňů shodně jako v předchozím případě vydat spotřebiteli potvrzení o uplatnění reklamace, v němž v rozporu s § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele absentoval požadovaný způsob vyřízení reklamace. Žalobce namítal, že mu nelze klást k tíži postup samostatného právního subjektu, který nese vlastní odpovědnost za řízení o reklamaci a v něm zvolený postup.

Krajský soud na tomto místě připomíná, že správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že je to žalobce (jako prodávající reklamovaného automobilu), kdo nese odpovědnost za pochybení, kterého se v rozporu s ustanovením § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele dopustil autorizovaný servis a dealer vozů zn. Nissan, společnost Auto Zrucký, a to s následující argumentací. Je to právě prodávající, kdo se spotřebitelem uzavřel kupní smlouvu, a kdo tedy odpovídá za soulad prodaného výrobku s touto smlouvou do konce záruční doby. Je to také prodávající, u něhož se odpovědnost za vady v první řadě uplatňuje, a tedy ani tehdy, kdy spotřebitel má možnost volby jiného autorizovaného servisu, není prodávající odpovědnosti za řádný průběh reklamačního řízení (včetně vydání všech potvrzení se stanovenými náležitostmi) zbaven. Žalovaný uzavřel, že pokud by přistoupil na argumenty žalobce uplatněné v odvolání, tj. že jako prodávající neodpovídá za průběh reklamace probíhající u „jiné osoby“, nebylo by ve výsledku možno za nevydání potvrzení se zákonnými náležitostmi postihnout nikoho, neboť zákon o ochraně spotřebitele v ustanoveních o správních deliktech činí za splnění povinností odpovědným pouze prodávajícího. Dle názoru správních orgánů tak žalobce jako prodávající byl odpovědný také za obsah potvrzení o uplatnění reklamace dne 14. 5. 2012, přestože toto bylo vydáno jiným autorizovaným dealerem.

Se shora uvedeným posouzením správních orgánů se krajský soud neztotožňuje. Jak již bylo citováno výše, podle § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodávajícího zboží nebo poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání. Proávající je povinen spotřebiteli vydat písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje; a dále potvrzení o datu a způsobu vyřízení reklamace, včetně potvrzení o provedení opravy a době jejího trvání, případně písemné odůvodnění zamítnutí reklamace. Tato povinnost se vztahuje i na jiné osoby určené k provedení opravy (pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem). Již také bylo výše uvedeno, že podle § 616 občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí

kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména že je bez vad. V případě, že věc při převzetí kupujícím není ve shodě s kupní smlouvou (dále jen „rozpor s kupní smlouvou“), má kupující právo na to, aby prodávající bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to podle požadavku kupujícího buď výměnou věci, nebo její opravou; není-li takový postup možný, může kupující požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. To neplatí, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil (§ 616 odst. 3 občanského zákoníku). Podle odst. 4 tohoto ustanovení zákona pak platilo, že rozpor s kupní smlouvou, který se projeví během šesti měsíců ode dne převzetí věci, se považuje za rozpor existující již při jejím převzetí, pokud to neodporuje povaze věci nebo pokud se neprokáže opak. Další možnosti volby způsobu vyřízení reklamace upravoval § 622 občanského zákoníku, a to možnost požadovat opravu či výměnu věci či součástky, popř. právo žádat slevu z ceny či odstoupení od smlouvy (odst. 1); rovněž odst. 2 tohoto ustanovení umožňoval spotřebiteli volit mezi výměnou věci či odstoupením od smlouvy.

Podle § 625 občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, se práva z odpovědnosti za vadu uplatňují u prodávajícího, u kterého byla věc koupena. Je-li však v záručním listě uveden jiný podnikatel určený k opravě, který je v místě prodávajícího nebo v místě kupujícího bližším, uplatní kupující právo na opravu u podnikatele určeného k provedení záruční opravy. Shodně je uplatňování práv z vad upraveno také v novém občanském zákoníku č. 89/2012 Sb., konkrétně v § 2172 tohoto zákona.

Z výše uvedeného vyplývá, že práva z vad zakoupeného výrobku či zboží se primárně uplatňují u prodávajícího, u kterého byla věc koupena. V daném případě nicméně byla druhá reklamace uplatněna u jiného subjektu, a to autorizovaného servisu a dealera automobilů zn. Nissan, společnosti Auto Zrucký se sídlem v Praze. Žádný z účastníků řízení přitom nečinil sporným, že by v daném případě nebyla dána tato možnost, tj. uplatňovat reklamaci u kteréhokoli autorizovaného dealera vozů zn. Nissan. V takovém případě se ovšem i na tento subjekt vztahovaly povinnosti dle výše citovaného § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, tj. přijmout reklamaci a vydat o tom řádně vyplněné potvrzení se všemi náležitostmi.

Pokud správní orgány, které i v případě tohoto jednání dovodily odpovědnost žalobce, poukazovaly na znění § 24 odst. 7 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele, dle kterého se *prodávající* dopustí správního deliktu tím, že nepřijme reklamaci nebo *nevydá spotřebiteli písemné potvrzení o reklamaci se stanovenými údaji podle § 19*, tj. že zákon o ochraně spotřebitele činí odpovědným za splnění povinností dle § 19 tohoto zákona pouze prodávajícího, krajský soud tomuto extenzivnímu výkladu nepřisvědčil.

Předně je nutno poukázat na skutečnost, že sankční řízení o správním deliktu je ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) řízením o trestním obvinění, přičemž jak opakovaně dovodila judikatura správních soudů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS), platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání trestných činů. V návaznosti na uvedené tak správní orgán je povinen prokázat vinu konkrétního pachatele, tj. právě toho subjektu, který se dopustil

protiprávního jednání; a v souladu se zásadou materiální pravdy vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V posuzovaném případě přitom nemohl být tímto pachatelem žalobce, který se druhého vytýkaného protiprávního jednání vůbec nedopustil. Žalobci tak nemohlo být kladeno k tíži jednání, jehož se dopustil zcela jiný, od žalobce odlišný a i právně zcela samostatný subjekt, kdy žalobce nadto ani nebyl s to reálně ovlivnit údaje, které tento subjekt uvedl do potvrzení o uplatnění reklamace.

Správní orgány v této souvislosti pominuly, že zákon o ochraně spotřebitele v ustanovení § 2 odst. 1 pod písm. b) obsahuje definici prodávajícího, kterým se rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Je tedy zřejmé, že správní orgány vycházely z úzkého pojetí definice prodávajícího, když za prodávajícího pokládaly pouze společnost žalobce, u níž spotřebitel zakoupil předmětný automobil. Zákon naproti tomu prodávajícího definuje širěji, tj. jako jakéhokoli podnikatele, který spotřebiteli prodává výrobky či mu poskytuje služby. V tomto ohledu tedy neobstojí argumenty žalovaného, že by ve výsledku za protiprávní jednání nebylo možno postihnout nikoho, neboť zákon o ochraně spotřebitele činí odpovědným pouze prodávajícího. Krajský soud je naopak toho názoru, že zákon o ochraně spotřebitele, pokud jde o nyní posuzovaný případ, umožňoval potrestat za protiprávní jednání konkrétní autorizovaný servis, který se měl tohoto jednání dopustit, neboť tento byl dle výše citované definice z pohledu vyřizované reklamace prodávajícím jakožto poskytovatel služeb.

Krajský soud tak uzavírá, že žalobce nemůže nést odpovědnost za obsah potvrzení o uplatnění reklamace, které sám nevystavil a které bylo vydáno jiným autorizovaným servisem či dealerem (zde společností Auto Zrucký). Toto pojetí by odporovalo rovněž principu právní jistoty a předvídatelnosti, kdy žalobce by byl do budoucna vystaven neustálé nejistotě, za jaké jednání a za jednání jakého subjektu bude sankčně postižen. Tato žalobní námitka proto byla shledána důvodnou.

Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že žalobci nelze přičítat jednání v souvislosti s reklamací uplatněnou dne 14. 5. 2012 u společnosti Auto Zrucký, již se dále nezabýval meritorním posouzením námitek vztahujících se k okolnostem vyřízení předmětné reklamace, včetně hodnocení toho, zda se společnost Auto Zrucký vytýkaného porušení zákonných povinností dle § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele dopustila.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12 342 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Julie Šindelářové, advokátky, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu ve věci samé - podání žaloby včetně doplnění a účast na ústním jednání u soudu dne 28. 1. 2015) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Doplnění vyjádření žalobce učiněné v reakci na zaslané vyjádření žalovaného krajský soud nepokládal za samostatný úkon právní služby, ale za součást úkonu sepsu žaloby. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné výši daně z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. ledna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová